

יום טוב פרק שני ביצה

הגהות הב"ח

תומ' ל"ס נדליס
גמלי ק"ל מיפלגי
שי"ד דמר סבר ת"ק
נזכר נדרים ונבדות
ביחיו נדרים ונבדות
ן קרייבין ומיל קדר מצל
ללו ל"ג: (3) ד"ה מלי
לטמי השר שרילס
רבינו יורבָן

הנחות מהר"ב

רנשברג
גמ' מהר"ס וכו' ה' ג' מדרשו יתיר מהו
ב' עין מסכת' ח' ס' עלי' מצער סמלך
ה' מסל' מגינה קלכה ח' ס' ס' ס' ס' ס' ס'

מוספֵף רשׁוּי

אלאן קדי. מעולס פיו: זוג מעטה כו'. נמלר שמעה טה טה טה
מעסה מלמד מלך כו': מה ו' סמיה. טה טה רוחה לממן
לעבזר על לדבי צ'ס ותלה טו מלוקון עלייכ: אהמר לו מה ו'
אטפינקה. סיסא לך נטמוך וויליק זומק: אסקו גנויפא. גנערס:
מקוס אטספור נאדיז. צפת טה טה טה
נעשות לאדיות כלוס מומל נזבז
טמיין ומוקפין: מקוס טמוש
נדיז. י"ע לכתמי' (צימות) טה טה
נדיז. עיטה נכס כל נד נעלם היליג;
ח'ינו דין טמויר נגטו. כל נעלם
היליג מונגה וויליפו עולם לרהייא. סי'יט מקוס
נדיז ונגדות יויכו. סי'יט מקוס
סומויר לאדיות טה טה ווילס מולדיס
געו טה טויליס לאקליגו ווון נעלם
ג'וזו: אף ו' קזוע לה זומן כו'.
ויש לנווט צמלה יפסע הו יילגט' צמלה
יימי סומווע וויל ייט' הויל נעלם כו':
נהמר לה. ומוגומס חומו מג לה כו':

אמרו להם בבית הלו' לבית שמא' ומה
במקום שאסור להודיע מותר לנווה מקום
שמותר להודיע אינו דין שמורר לנווה
אמרו להם בית שמא' נדרים ונבדות יוכחו
שמטור להודיע ואסור לנווה אמרו להם
בית הלו' מה לנווה ונבדות שאין קבוע
מן אמרו להם בית שמא' אף זו אין קבוע
להה' ומן דתנן ^{אמ' מישל} לא חוג בום טוב ראשון
של חוג והולך כל הרוגל כולם וום טוב
האחרון של חוג אמרו להם בית הלו' אף זו
קבוע לה' ומן דתנן ^{יע'} עבר הרוגל ולא חוג אינו והלא
בחביר באחריותו אמרו להם בית שמא' והלא
כבר נאמר ^{ילכם} לכם ולא לבוה אמרו להם בית
ההלו' והלא כבר נאמר לה' ^{יכל דלה'} אם כן
אינו דין שכירת רבך פتوחה וכן בדין ^{ישל'} שלא
בלשון אחרת ומה במקומות שכירך פתוחה
כירות רבך פתוחה במקומות שכירך פתוחה
אינו דין שכירת רבך פטוחה וכן דין ^{ישל'} שלא
שוחחא שלחנק מלא ושולחן רבך ריקן במא'
מפלני מר סבר נדרים ונבדות קרבין
בום טוב וממר סבר ^{אין} קרבין ביום טוב
אמר רב הונא ^{ילדברי} האומר נדרים ונבדות
אין קרבין ביום טוב ^{וא} לא תניא מדורייתא
מחוז וחוץ ורבנן הוא דגורי בהו גזירה שמא
יששה אלא אפילו מדורייתא נמי לא חוץ
דרה שתי הלחם דחויבת היום נינהו ולכך
למנור שמא ישחה ^{ויאנו} רוחה לא את
השבת ולא את יו' ^ט: איבעיא ^{להו} לדברי
האומר נדרים ונבדות אין קרבין ^{יב' ט} עבר
ושחתם מי רבא אמר רב הונא אמר
להתיר בשרא באכילה רכה בר רב הונא אמר
וורוק את הדם על מנת להקטיר אימוריין לערב
מאי בינויו איכא בינויו נטמא בשרא או
שאבדר לרבא לא וויך לרכח בר רב
הונא וויך מיתבי ^{ויע'} בכשי עזרה ששחתן
שללא לשמן או שישחתן בין לפני זמן
בין לאחר זמן הדם יוך והבשר יאלכ
ואם היה שבת לא יורך ואם זוק
ברורה

והביה אל צאן קדר בעזורה. ומימה אל ^ט אין מילון קו געוויס ויך זומר למל דוקה געוויס הילך נאלה ספיטין ^ט **שבירידך** פתוחה. פ"ה פון קליק ממך ונילקה דרייל'ן ^ט ויכיל נאפס מאיס גולדס (מלכים 3: 1):

ספ' תומפות

ג. קלוד בעורת ישראל
הגביל בעורות כהנים לא.
טנץ' ב. דה אמרו
פסחים [טנץ']
כ כי קורת רוחם של הכהנים והדר
אמר היה החזה לאלה
כי דמשמעם מודים וקדושים
אינו ימי' אימוי' איננו
שאי לאכול הבשר.
ט. [ענץ] איכל
בראשו ברואתו זם כדוכתיב
דם זם קדוש שיפר ותבשר
תאכל. טמן.

יבינו חננאל